

Казки з Дрімайликової торби. повість-казка

Олена Ходюк

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Дві пташки

Одного разу дві пташки, мама і доня, полетіли шукати їжу. Побачили на стежці зернятко й опустилися на землю. Аж тут до них підкрався вовк і схопив маленьку пташку. Мама намагалася захистити своє дитя. Вона кричала й біла крильми над головою звіра.

— Відпусти, відпусти мою донечку, — просила у відчаї мати.

Вовк притиснув однією лапою маленьке тільце пташеняти до землі, а другою відбивався від шаленого нападу.

— Перестань махати крилами і кричати, — намагався заспокоїти він матір. — Я не скривджу твою дитину, якщо ти заспокоїшся і вислухаєш моє прохання.

Пташка підлетіла вище, щоб набратися сил для нового нападу, але після слів вовка опустилася біля нього на землю.

— Преси що хочеш, навіть моє життя. Я на все готова заради донечки. Вона ще дуже маленька, відпусти її, прошу.

Вовк побачив, як в очах матері забриніли сльози. Хоч він і вважав себе сердитим звіром, але й у нього защемило серце.

— Я ж сказав, що не скривджу пташеняти. У мене теж є дитина. Але ти повинна мені допомогти, — промовив вовк і почав оповідати. — Лісовий мудрець напроорокував мені щасливу долю. Але збудеться передбачення, — зауважив він, — тільки за однієї умови: хтось із лісових мешканців має зробити для мене добро. Я вже цілий рік чекаю, але ніщо не міняється в моєму житті. Ніхто, окрім родини, не робить для мене нічого доброго. От я й вирішив попросити тебе про послугу.

— Але навіщо ти спіймав пташенятко, налякавши його, — дорікнула йому мати-пташка. — Я готова зробити будь-який добрий учинок заради спокою моєї родини.

— Чому ж до цього часу ти нічим не допомогла мені?

— Я не знала, що тобі потрібен мій добрий вчинок, — виправдовувалася пташка.

— Ну звісно не знала. Та хіба коли-небудь ти думала про вовка? Навіть не помічала до цього часу. Тільки небезпека змусила тебе звернути на мене увагу.

— Але ж і ти мені ніколи нічого доброго не зробив? — і собі дорікнула пташка.

— Ну гаразд. Тепер у нас з'явилася нагода зробити одне одному добро.

— Що ж тобі потрібно? — запитала пташка.

— Не знаю. У мене все є. Але ти все-таки щось придумай, — відповів вовк.

«З жиру біситься, — подумала пташка про себе. — Скривдив моє дитя — і сам не знає навіщо. Навіть не знає, що йому потрібно».

А вголос промовила:

— Добре, вовчику, ти тільки відпусти пташеня.

— Е, ні. Спочатку добрий вчинок.

Зітхнула пташка і знялася в повітря. Полетіла вона через ліс шукати добра для вередливого вовка, щоб урятувати свою донечку. Та довго не довелося їй міркувати. Почула вона, як завиває вовчиця, дружина її кривдника. Пташка підлетіла до неї й запитала:

— Чого ти голосиш, вовчице?

— Ой, горе у мене, пташечко. Щойно спіймав дід-мисливець моє вовченя, забрав мого синочка.

«Оце так історія. А вовк не знав, що йому потрібно, — подумала пташка. — Та йому потрібно сина рятувати, а він чужих дітей кривдить. Це неспроста. Мабуть, лісовий мудрець підлаштував усе так, щоб провчити нерозважливого вовка. Полечу й розповім батькові про зникнення сина».

Попрощалася пташка із матір'ю-вовчицею і полетіла назад, але невдовзі зупинилася.

«Вовк своєму синові не допоможе, бо дід на нього давно зуб точить. Він ще і його спіймає та прив'яже у дворі замість собаки. Мабуть, треба братися самій до справи і зробити добрий вчинок», — розміркувала пташка і полетіла до села.

Діда-мисливця вона знала добре. Часто співала у його саду, а він розмовляв із нею, оповідаючи різні життєві історії, нарікав на сварливу жінку, невдячних дітей. Так зав'язалася дружба між пташкою та дідом-мисливцем.

Прилетіла згорьована мати у сад на краю села та й стала виспівувати. Дуже жалібною видалася дідові та пісня. Підійшов він до вишеньки, на якій сиділа пташка, і запитав:

— Що у тебе сталося, моя пташечко? Чому такої сумної завела?

— Горе у мене, діду, і тільки ти можеш допомогти.

— Допоможу, хороша моя, аби ти веселої пісні співала, — запевнив дід, — Що маю зробити?

— Зроби добру справу — відпусти вовчєня, яке сьогодні спіймав у лісі.

— Навіщо тобі це?

— Батько цього вовчєняти схопив мою донечку і вимагає у мене доброї справи. Що може бути кращим за порятунок дитини, — пояснила дідова подруга.

— Якщо так, то, звісно, відпущу. А ти не співай більше такої сумної пісні. Життя і так не мед. Одна розвага для серця — твоя світла пісня.

Пташка пообіцяла й донечку навчити світлої пісні і прилітати у його сад щоранку, щоб веселити старому серце.

Вовчєня бігло лісом, щоразу задираючи голову, щоб слідкувати за пташкою-рятівницею. Так вони добралися до батька-вовка. Він як побачив синочка, то кинувся до нього, а пташеня тим часом випурхнуло зі звірячих лап.

Тішилася мати своєю донечкою, тішився батько своїм синочком. І зрозуміли вони, в чому суть щастя.

• • •

Далі — у повній книжці «Казки з Дрімайликової торби. повість-казка».
nashaknyga.com.ua